

புறநானூற்றில் கொடைமடமும் படைமடமும்

Generosity and Martial Valour in Purananuru

Dr.B.ARULJOTHI

Assistant professor, Department of Tamil, N.G.M. College, Pollachi

*Corresponding Author Email: aruljothi265@gmail.com

Manuscript ID: KAL-2026-0015 | Issue DOI: <https://doi.org/10.63300/kijts05sp062026>

Date of Submission: 27-10-2025

Date of Acceptance: 01-11-2025

Abstract

Among the Sangam literary works, Purananuru is an important text that records the external life of the Tamils in various dimensions. In particular, the generosity of kings, military strength, prosperity of the country, natural resources, and the life of the people are presented in the poems as interconnected aspects. Among these, kodaimadam (unstinting generosity) and padaimadam (fearless martial valour) are considered significant qualities for assessing the excellence of a king's rule. In this article, giving without considering the worthiness, economic status, or relationship of those who approach the king for assistance is understood as kodaimadam, while the quality of acting fearlessly on the battlefield is understood as padaimadam. The poems of Purananuru employ natural elements such as rain, rivers, the sea, and waterfalls as similes for generosity. Similarly, elements such as elephants, horses, shields, armies, and acts of warfare are used to reveal the military strength of kings. Based on the selected poetic evidences, this article examines how kodaimadam and padaimadam are represented and constructed in Purananuru.

ஆய்வுச் சுருக்கம் (Abstract in Tamil)

சங்க இலக்கியங்களில் புறநானூறு, தமிழரின் புறவாழ்வை பல்வேறு நிலைகளில் பதிவு செய்யும் முக்கியமான இலக்கியமாகும். குறிப்பாக மன்னர்களின் கொடைச் சிறப்பு, படைவலிமை, நாட்டுவளம், இயற்கை வளம், மக்கள் வாழ்வு ஆகியவை ஒன்றோடொன்று தொடர்புபடுத்தப்பட்டு பாடல்களில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. அவற்றுள் கொடைமடம் மற்றும் படைமடம் ஆகிய இரு பண்புகளும் மன்னரின் ஆட்சிச் சிறப்பை மதிப்பிடும் முக்கியமான கூறுகளாகக் காணப்படுகின்றன. தன்னை நாடி வருவோரின் தகுதி, செல்வநிலை, உறவு போன்றவற்றை ஆராயாமல் வழங்குதல் கொடைமடமாகவும், போர்க்களத்தில் அஞ்சாது செயல்படும் வீரத்தன்மை படைமடமாகவும் இக்கட்டுரையில் அணுகப்படுகிறது. மழை, ஆறு, கடல், அருவி போன்ற இயற்கைக் கூறுகள் கொடைக்கு உவமையாகப் பயன்படுத்தப்படுவதும், யானை, குதிரை, கேடயம், படையணி, போர்ச்செயல் போன்ற கூறுகள் மன்னரின் படைவலிமையை வெளிப்படுத்துவதும் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. இக்கட்டுரை, வழங்கப்பட்ட பாடல் சான்றுகளின் அடிப்படையில் புறநானூற்றில் கொடைமடமும் படைமடமும் எவ்வாறு உருவாக்கப்படுகின்றன என்பதை ஆராய்கிறது.

Keywords

Generosity, Military Valour, Leadership, Benevolence, Rainfall, Prosperity, Strength, Virtue, Dignity, Greatness, Fame, Heroism, Excellence in Governance, Victory, and Triumph.

திறவுச் சொற்கள் (Keywords in Tamil)

கொடைமடம், படைமடம், ஆளுமை, ஈகை, மாரி, மழை, வளமை, வலிமை, பண்பு, மாண்பு, பெருமை, புகழ், பேராண்மை, ஆட்சிச்சிறப்பு, வெற்றி, வாகை

முன்னுரை

புறநானூற்றுப் பாடல்களில் மன்னன் என்பவன் வெறும் ஆட்சியாளனாக மட்டும் காட்டப்படவில்லை. அவனது பெருமை அவன் வழங்கும் கொடையாலும், நாட்டைப் பாதுகாக்கும் படைவலிமையாலும், மக்களுடன் கொண்டிருக்கும் உறவாலும் வெளிப்படுகிறது. இவற்றில் கொடை மற்றும் படை ஆகிய இரண்டும் தனித்தனி பண்புகளாகத் தோன்றினாலும், மன்னனின் முழுமையான ஆளுமையை உருவாக்கும் இரண்டு முக்கியத் தளங்களாக அமைகின்றன.

கொடை வழங்கும் தன்மை புறநானூற்றில் பல இடங்களில் இயற்கையோடு ஒப்பிடப்படுகிறது. குறிப்பாக மழை, அருவி, ஆறு போன்றவை எந்தத் தேர்வும் இல்லாமல் தம்முடைய வளத்தை வழங்குகின்றன. இதுபோன்ற இயற்கைச் செயல்பாடுகளோடு மன்னனின் கொடை ஒப்பிடப்படும்போது, கொடை என்பது கணக்கிட்டு வழங்கப்படும் பொருள் அல்ல; எதிர்பார்ப்பின்றி வழங்கப்படும் பண்பாக அமைகிறது.

அதேவேளை, படை தொடர்பான பாடல்களில் யானை, குதிரை, கேடயம், கடல் போன்ற உருவகங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. படையின் ஆரவாரம் கடலின் ஓசையோடு ஒப்பிடப்படுகிறது; யானையின் முழக்கம் மழைமுகிலின் இடியோசையுடன் ஒப்பிடப்படுகிறது. இதனால் படையின் அளவு, வேகம், ஒலி, தாக்கம் ஆகியவை இயற்கையின் பேராற்றல்களோடு இணைக்கப்படுகின்றன. இவ்விரு நிலைகளையும் இணைத்துப் பார்க்கும்போது, கொடைமடம் மன்னனின் ஈகை ஆளுமையையும், படைமடம் அவனது பாதுகாப்பு மற்றும் பேராற்றலையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

கொடைமடம் – இயற்கையை ஒத்த ஈகை

கொடைமடத்தின் அடிப்படைத் தன்மை, கொடையைப் பெறுபவரைத் தேர்ந்தெடுத்து வழங்காமல், தன்னை நாடி வருபவர்களுக்கு வழங்குவதாகும். புறநானூற்றில் மன்னனின் கொடை இத்தகைய இயல்புடையதாகக் காட்டப்படுகிறது.

“பாரி பாரி என்று பல ஏத்தி

ஒருவர் புகழ்வார் செந்நாப் புலவர்

பாரி ஒருவனும் அல்லன்

மாரியும் உண்டு

ஈண்டு உலகு புரப்பதுவே” - புறநானூறு 107

இப்பாடலில் பாரியின் கொடை மழையோடு ஒப்பிடப்படுகிறது. பாரியை மட்டும் புகழ்ந்து கூறுவது போதாது; உலகத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும் வாழ்வை நிலைநிறுத்துவதற்கும் மழை இருப்பதைப் போல, பாரியும் மக்களுக்கு வழங்குபவனாக இருக்கிறான் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது. இங்கு கவனிக்கத்தக்கது மழை யாரையும் தேர்ந்தெடுத்து பெய்வதில்லை என்பதைக் கொடையின் இயல்புக்கான அடிப்படையாகப் பயன்படுத்தியிருப்பதாகும். மழை நிலத்தை வேறுபடுத்தாமல் தன்னுடைய வளத்தை வழங்குவது போல, கொடையாளர் தன்னை நாடி வருவோரிடம் வேறுபாடு காட்டாமல் வழங்குபவனாக இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து உருவாகிறது.

இதனால் இப்பாடலில் மழை வெறும் இயற்கைக் காட்சியாக அமையவில்லை. கொடை வழங்கும் முறைக்கான ஓர் அளவுகோலாக அது செயல்படுகிறது.

மழையும் கொடையும் – நிறைவில்லாத வழங்கல்

“பெய்யினும் பெய்யாது ஆயினும்

அருவி கொள் ஒரு வியன் புலத்து

...

நீரினும் இனிய சாயற் பாரி வேள்பால் பாடினை செலினே” - புறநானூறு 105

மலைப்பகுதியில் மழை பெய்யாமல் இருந்தாலும் அருவி நீர் தொடர்ந்து கிடைக்கும் வளம் இருப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது. அந்த அருவியின் இனிமையோடு பாரியின் பண்பு ஒப்பிடப்படுகிறது.

இங்கு கொடையின் தொடர்ச்சியே முக்கியமாகிறது. மழை இல்லாத நிலையிலும் அருவி தன் நீரை வழங்குவது போல, பாரியின் கொடை ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலைச் சார்ந்ததல்ல. இதனால் “வழங்குவதற்கான காரணம் தேவைப்படாத கொடை” என்ற கருத்து உருவாகிறது. கொடைமடத்தின் ஆழமான பண்பு இங்கே வெளிப்படுகிறது. கொடுப்பதற்கு முன் தகுதி, காலம், எதிர்பார்ப்பு போன்றவற்றைக் கணக்கிடாமல் வழங்குவது அதன் சிறப்பாகக் காட்டப்படுகிறது.

மழையைப் போன்ற கொடை – திருமுடிக்காரி

“மகிழாது ஈத்த இழை அணி நெடுந்தேர்

பயன் கெழு முள்ளூர் மீரிசைப் பட்ட

மாரி உறையினும் பலவே” - புறநானூறு 124

திருமுடிக்காரி வழங்கிய தேர்களின் எண்ணிக்கை, முள்ளூர் மலையின் உச்சியில் பெய்த மழைத்துளிகளைவிட அதிகம் எனக் கூறப்படுகிறது. இங்கு மழைத்துளிகளின் எண்ணிக்கை என்பது அளவிட முடியாத பெருக்கைக் குறிக்கும். அதுபோல மன்னன் வழங்கிய தேர்களின் எண்ணிக்கையும் அளவற்றதாகக் காட்டப்படுகிறது. இதில் கொடைமடம் அளவின்மையின் வழியாக உருவாக்கப்படுகிறது. “எவ்வளவு கொடுத்தான்?” என்ற கேள்விக்குப் பதிலாக, “எண்ண முடியாத அளவிற்கு கொடுத்தான்” என்ற கருத்து முன்னிலைப்படுத்தப்படுகிறது.

இதனால் புறநானூற்றில் கொடை என்பது பொருளின் மதிப்பைக் காட்டிலும் வழங்கும் மனப்பான்மையின் பெருமையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக அமைகிறது.

ஆய் அண்டிரனின் கொடை

“மாரி அன்ன வண்மைத்தேர்

வேள் ஆயைக் காணிய சென்மே” - புறநானூறு 133

மழையைப் போன்ற கொடையையும் தேரையும் உடையவன் ஆய் அண்டிரன் எனப் பாடல் சுட்டுகிறது. இங்கு மன்னனின் கொடை மழையின் தன்மையோடு நேரடியாக இணைக்கப்படுகிறது. மழை உலக உயிர்களுக்கு வேறுபாடின்றி வழங்குவது போல, ஆய் அண்டிரனின் கொடையும் விரிவானதாகக் காட்டப்படுகிறது. இச்சான்று முன்பு காணப்பட்ட பாரி, திருமுடிக்காரி ஆகியோரின் கொடைச் சான்றுகளோடு சேர்ந்து பார்க்கும்போது, புறநானூற்றில் மழை என்பது கொடையின் இயற்கை உருவகமாக மீண்டும் மீண்டும் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு முக்கியக் கூறு என்பதை அறிய முடிகிறது.

பேகனின் கொடை – எல்லை பாராத வழங்கல்

“அறுகுளத்து உகுத்தும்

அகல்வயல் பொழிந்தும்

உரும் இடத்து உதவாது

உவர் நிலம் ஊட்டியும்

வரையா மரபின் மாரிப்போல” - புறநானூறு 142

மழை தகுதியான இடம், தகுதியற்ற இடம் என்று வேறுபடுத்தாமல் எல்லா இடங்களிலும் பெய்வதைப் போல பேகனும் தன்னை நாடி வரும் பரிசிலர்களிடம் வேறுபாடு காட்டாமல் கொடுப்பவன் எனப் பாடல் விளக்குகிறது. இது கொடைமடத்தின் நேரடியான விளக்கமாக அமைகிறது. “வரையா மரபின் மாரிப்போல” என்ற கருத்தில் எல்லையற்ற வழங்கல்

வலியுறுத்தப்படுகிறது. மழை தன்னுடைய நீரை வழங்கும் போது நிலத்தின் பயனை ஆராய்வதில்லை. அதுபோல கொடையாளனும் கொடுப்பதற்கு முன் பெறுபவரின் தகுதியை அளவிடுவதில்லை. இதனால் கொடைமடம் என்பது வெறும் “அதிகமாகக் கொடுத்தல்” அல்ல; வேறுபாடின்றிக் கொடுத்தல் என்பதும் இங்கு முக்கியமாகிறது.

கடலும் சிறுநீரும் – பயன்பாட்டின் உண்மை

“திரை பொருள் முன்னே கரை நானிச் செல்லினும்

அறிவுணர் காணின் வேட்கை நீக்கும்

சிறுநீர் வினவுவர் மாந்தர்...” - புறநானூறு 154

கடற்கரையில் பயணம் செய்தாலும், தாகத்தைத் தீர்க்கும் சிறிய நீர்நிலையை அறிந்தவர்களிடம் மக்கள் நீரைக் கேட்பர். பரந்த கடலில் நீர் மிகுதியாக இருந்தாலும், அது தாகத்தைத் தீர்க்காது. இந்தப் பாடல் கொடை பற்றிய ஒரு முக்கியமான வேறுபாட்டை முன்வைக்கிறது. அளவு அதிகமாக இருப்பது மட்டும் பயன்பாட்டை உறுதி செய்யாது. பரந்த கடல் நீர் பயன்படாத நிலையில், சிறிய அளவு இனிய நீர் தாகத்தைத் தீர்க்கிறது. இதனைப் புலவர் பயன்தரும் கொடையாளனோடு இணைக்கிறார். இதன் மூலம் கொடைமடத்தின் இன்னொரு பரிமாணம் வெளிப்படுகிறது. கொடையின் மதிப்பு அதன் அளவில் மட்டும் இல்லை; அது தேவைப்படும் நேரத்தில் பயன் தருகிறதா என்பதிலும் உள்ளது.

குமணனின் கொடை – கங்கையின் தொடர்ச்சி

“மன்பதை எல்லாம் சென்று உண

கங்கை கரை பொரு மலி நீர்

நிறைந்து தோன்றியாங்கு” - புறநானூறு 161

கோடைக்காலத்திலும் உயிரினங்கள் நீர் பெறச் செல்லும் கங்கை பெருவெள்ளத்தோடு குமணனின் வழங்கும் தன்மை ஒப்பிடப்படுகிறது. கோடைக்காலம் என்பது நீரின் பற்றாக்குறை அதிகரிக்கும் காலமாகக் காட்டப்படுகிறது. அந்நிலையில் கங்கை நீர் நிறைந்து தோன்றுவது உயிர்களுக்கான பாதுகாப்பாக அமைகிறது. அதேபோல குமணனின் கொடை எப்போதும் கிடைக்கும் வளமாக உருவாக்கப்படுகிறது. இதனால் இப்பாடலில் கொடை அவசரத் தேவையின் நேரத்தில் கிடைக்கும் ஆதாரம் என்ற கருத்தையும் பெறுகிறது.

படைமடம் – மன்னனின் பேராற்றல்

கொடைமடத்திற்கு இணையாகப் புறநானூற்றில் மன்னனின் படை வலிமையும் முக்கியமாகப் பதிவு செய்யப்படுகிறது. படையின் அளவு, வேகம், ஆரவாரம், யானைகளின் வலிமை, குதிரைகளின் இயக்கம் போன்றவை இயற்கையின் பேராற்றல்களோடு ஒப்பிடப்படுகின்றன.

“ஆர்பு எழு கடலினும் பெரிது அவன் களிநே

கார்ப் பெயல் உருமீன் முழங்கல் ஆனாவே” - புறநானூறு 81

பெருநற்கிள்ளியின் படையின் ஆரவாரம் எழும் கடலின் பேரோசையைவிடப் பெரிதாகக் கூறப்படுகிறது. அவனுடைய யானையின் முழக்கம் மழைக்கால மேகத்தின் இடியோசையைப் போன்றதாகக் காட்டப்படுகிறது. இங்கு கடல் மற்றும் மேகம் ஆகிய இரண்டு இயற்கை ஆற்றல்கள் படையின் வலிமையை வெளிப்படுத்தப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கடல் – ஆரவாரம், இடி - யானையின் முழக்கம் என்ற உருவகத் தொடர்பு உருவாக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் படைமடம் என்பது வெறும் படையின் எண்ணிக்கையைச் சுட்டுவது அல்ல; எதிரியை அச்சுறுத்தும் அளவிற்கு அதன் ஒலி, இயக்கம், தோற்றம், தாக்கம் ஆகிய அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாக அமைகிறது.

படையும் குதிரையும்

“வினை மாட்சிய வரை புரவியோடு

மழை உருவின தோல் பரப்பி

போர்ச்செயல் பொருந்திய அளவில்

விரைவாகச் செல்லும் குதிரையுடன்...” - புறநானூறு 55

போர்ச்செயலில் விரைவாகச் செல்லும் குதிரைகளும், மேகத்தின் நிறத்தை ஒத்த கேடயங்களும் கொண்ட படை போர்க்களத்தை நோக்கிச் செல்கிறது. இங்கு படையின் இயக்கம் மையப்படுத்தப்படுகிறது. குதிரையின் வேகம், கேடயத்தின் தோற்றம், படையின் முன்னேற்றம் ஆகியவை போரின் தீவிரத்தை உருவாக்குகின்றன. படையின் வலிமை அதன் வீரர்களால் மட்டுமல்ல; குதிரை, கேடயம் போன்ற போர்க் கருவிகளின் ஒருங்கிணைந்த செயல்பாட்டாலும் உருவாகிறது. இதனால் படைமடம் ஒரு தனிப்பட்ட வீரனின் பண்பு அல்ல; படையின் ஒட்டுமொத்த இயக்கத் திறனாகவும் பார்க்கப்படுகிறது.

படை, நாடு மற்றும் இயற்கை வளம்

“இறங்கு கதிர் அலமரும் கழனி

பெரும் புனல் படப்பை அவர் அகன் தலை நாடே” - புறநானூறு 98

நெற்கதிர்கள் விளையும் வயல்களும், பெரும் நீர்ப்பரப்பும் கொண்ட படைநாடு குறிப்பிடப்படுகிறது. இங்கு படை மற்றும் நாட்டுவளம் SSஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றன. வயல், நெல், நீர் ஆகியவை நாட்டின் வளத்தைச் சுட்டுகின்றன. அத்தகைய வளமான நாட்டை அழிப்பது அதன் இயற்கை வளங்களையும் அழிப்பதாக அமையும் என்ற உணர்வு வெளிப்படுகிறது. இதனால் படைமடத்தை வெறும் போர்வெற்றியின் கோணத்தில் மட்டும் பார்க்க முடியாது. படையின் செயல்பாடு நிலம், நீர், வேளாண்மை,

நாட்டுவளம் ஆகியவற்றின் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதும் பாடலின் வழியாகப் புலப்படுகிறது.

கடலை ஒத்த படை மற்றும் நாட்டுப் பாதுகாப்பு

“கடல் கொள்ளப்படாது உடலினர் உட்கார்...” - புறநானூறு 122

திருமுடிக்காரியின் நாட்டை கடலாலும் கைப்பற்ற முடியாது; அதுபோல பகைவராலும் கைப்பற்ற முடியாது என அவனது போர்வலிமை எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. இங்கு கடல் ஒரு பாதுகாப்பின் உருவகமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கடலைக் கடந்து நாட்டைக் கைப்பற்றுவது கடினம் போல, மன்னனின் நாட்டையும் பகைவர்கள் கைப்பற்ற முடியாது என்ற கருத்து உருவாகிறது. இதனால் படைமடத்தின் மற்றொரு கூறாக நாட்டைப் பாதுகாக்கும் ஆற்றல் முன்னிலைப்படுத்தப்படுகிறது.

நீரும் படையும் – இரு வேறுபட்ட ஆற்றல்கள்

புறநானூற்றில் நீர் பல இடங்களில் வளத்தின் அடையாளமாக வருகிறது. அதேவேளை படை பல இடங்களில் ஆற்றலின் அடையாளமாகிறது. இவ்விரண்டையும் மன்னனின் ஆளுமையோடு இணைத்துப் பார்க்க முடிகிறது. காவிரி பெருகி நாட்டை வளப்படுத்துவது போல மன்னனின் கொடை மக்களை வளப்படுத்துகிறது. படை வலிமை நாட்டை எதிரிகளிடமிருந்து காக்கிறது.

“அம்தண் காவிரி வந்து கவர் பு ஊட்ட...” - புறநானூறு 35

குளிர்ந்த காவிரி பல கால்வாய்களாகப் பிரிந்து நாட்டிற்கு வளமூட்டும் காட்சியாகக் காட்டப்படுகிறது.

“புனிது நீர் குளவிக்கு இழிற்றும் முலைபோல்

சுரந்த காவிரி...” - புறநானூறு 68

காவிரியின் பெருக்கான நீர் தாயின் பால் சுரப்பதோடு ஒப்பிடப்படுகிறது. அது கரையில் உள்ள மரங்களைச் சாய்க்கும் அளவிற்கு பெருகுகிறது. இங்கு காவிரி வழங்கும் இயற்கையாக உள்ளது. இதே வழங்கும் பண்பு மன்னனின் கொடையிலும் பிரதிபலிக்கிறது.

முடிவுரை

புறநானூற்றில் கொடைமடமும் படைமடமும் மன்னனின் ஆளுமையை உருவாக்கும் இரு முக்கியக் கூறுகளாகத் தோன்றுகின்றன. கொடைமடம் என்பது, வேறுபாடின்றி, எதிர்பார்ப்பின்றி, தேவைக்கேற்ப வழங்குதல் என்ற பல அடுக்குகளைக் கொண்ட பண்பாக அமைகிறது. இதன் மூலம் கொடையாளனின் பெருமை அவன் வைத்திருக்கும் செல்வத்தின் அளவால் அல்ல; அதை எவ்வாறு வழங்குகிறான் என்பதாலேயே உருவாகிறது. மறுபுறம்,

படைமடம் மன்னனின் போராற்றல், நாட்டுப் பாதுகாப்பு, படையின் வேகம், யானையின் வலிமை, போரின் ஆரவாரம் ஆகியவற்றின் வழியாக வெளிப்படுகிறது.

இவ்விரு கூறுகளையும் இணைத்துப் பார்க்கும்போது, புறநானூற்றில் சிறந்த மன்னனின் ஆளுமை “வழங்கும் கை” மற்றும் “காக்கும் கை” ஆகிய இரண்டையும் உள்ளடக்கியதாக உருவாக்கப்படுவதை அறிய முடிகிறது. கொடை மக்களின் வாழ்வை வளப்படுத்துகிறது; படை நாட்டைப் பாதுகாக்கிறது. இதற்காகவே புலவர்கள் மன்னனின் கொடையையும் படைவலிமையையும் இயற்கையின் பேராற்றல்களோடு ஒப்பிட்டு வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

எனவே, புறநானூற்றில் கொடைமடமும் படைமடமும் தனித்தனி வீர-ஈகைப் பண்புகள் அல்ல; மன்னன், மக்கள், நிலம், நீர், வளம், பாதுகாப்பு ஆகியவற்றை இணைக்கும் ஆட்சியியல் கருத்தாக்கங்களாக அமைந்துள்ளன என்பதே இவ்வாய்வின் முக்கிய முடிவாகும்.

Works Cited

துணைநூற்பட்டியல்

- [1.] சதாசிவ பண்டாரத்தார், வ. ஏ. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (கி.பி. 250 – கி.பி. 600). 2-ஆம் பதிப்பு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாராய்ச்சித் துறை, 1957.
- [2.] சத்தியமூர்த்தி, அ. ம. சி. வை. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் ஆய்வுக்கட்டுரைகள். 1-ஆம் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1998.
- [3.] கிஸ்பர்ட், பி. சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள். தமிழாக்கம் ஜெ. நாராயணன், 1-ஆம் பதிப்பு, தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், தமிழ்நாடு அரசாங்கம், 1964.
- [4.] முருகையன், அரங்க. மு., மற்றும் இரா. அறவேந்தன், பதிப்பாசிரியர்கள். சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள். 1-ஆம் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 2000.
- [5.] பவானந்தம் பிள்ளை, ச. இறையனார் அகப்பொருள் மூலம் நக்கீரர் உரை. 1-ஆம் பதிப்பு, 1916.
- [6.] தமிழண்ணல். உலகத் தமிழிலக்கிய வரலாறு (தொன்மை முதல் கி.பி. 500 வரை). 1-ஆம் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 2004.